

[Victor Larsen.]

raade, vi her behandler, er et helt andet end det, som 30 Mill. Kr.s Loven skulde virke paa. Der er imidlertid et andet Forhold, som ganske afgjort gør sig gældende, og det er det, at man binder Kommunerne stærkere og stærkere. Man gør det mere og mere besværligt for Kommunalbestyrelserne at faa sat Arbejder i Gang efter disse Love. F. Eks. er den Bestemmelse, som nu er indføjet om, at der skal arbejdes 36 Timer af Forsørgere og 30 Timer af Ikke-Forsørgere, ganske afgjort uheldig. Forholdene er saa uensartede rundt i Kommunerne, at dette ikke kan være nogen heldig Bestemmelse. Men der er naturligvis paa dette Omraade en vis Linie i Udvikling. Efter den første Lov maatte der ikke arbejdes over 36 Timer om Ugen, i den næste Lov kom der en Bestemmelse om, at man ikke maatte arbejde under 36 Timer, og nu er man altsaa naaet til at sige: 36 Timer for Forsørgere, hverken mere eller mindre. Jeg erkender, at dette er en Udviklingslinie, men det er ikke en Linie, der giver mere Beskæftigelse, tværtimod, Kommunerne benytter denne Lovgivning mindre og mindre.

Hvorfor kommer man da ind paa dette med bestemte Timeantal herude? Ja, det gør man naturligvis, fordi Timelønnen er urørlig, og naar man saa skal ind paa det, der er Meningen, og som man vel fra alle Sider erkender er rigtigt, nemlig at den ugentlige Fortjeneste paa den ene Side bør ligge over Understøttelsen, men paa den anden Side under det, som en Mand kan tjene i det frie Erhverv ved normalt Arbejde, saa maa man bære sig ad paa den Maade, at man nedsætter Timeantallet. Men dette virker afgjort til Skade for Lovens Benyttelse.

En anden Ting, vi ogsaa er Modstandere af, er dette, at man nu forsøger at føre denne Lovgivning over til Refusionsforbundet. Vi var imod og er imod hele den Lovgivning, som Refusionsforbundet er Udtryk for. Man kan ogsaa ganske roligt sige, at rundt omkring i Landets Kommuner er Loven om Refusionsforbundet meget upopulær. Jeg finder ingen Forbedring i dette, at man nu forsøger at putte mere over paa Refusionsforbundet, at gøre det større og mere omfattende. Og selv om vi naturligvis ud fra den Betragtning, vi altid har haft, vil medvirke til enhver Lovgivning, der forsøger at sætte Arbejde i Gang, mener vi, at man her er ved at drive ud i en Udvikling, som gør, at Lovforslaget tenderer til at blive inderlig overflødig.

Ønskes der nedsat et Udvalg, er det klart, at vi gerne vil medvirke i en Udvalgsbehandling, ogsaa fordi dette Lovforslag i allerhøjeste Grad trænger til al den Forbedring, det kan faa.

Nøhr: Jeg har let ved paa min Gruppens Vegne at give Tilslutning til dette Lovforslag. Der bør efter vor Mening stadig være Adgang for Kommunerne til med Refusion at kunne igangsætte smaa lokale Arbejder for de Folk, som ellers vilde glide ind under den sociale Forsorg, og jeg vil tilføje, at jeg anser den foreslaaede Ordning for bedre end den hidtil gældende. Der er ikke noget urimeligt i det Timetal, man fastslaar som Minimum ved Igangsættelse af Arbejder efter denne Lov, idet det falder sammen med de Bestemmelser, der gælder i 30 Mill. Kr.s Loven, og i Modsætning til det ærede Medlem Hr. Victor Larsen anser jeg det ganske afgjort for bedre at overføre Refusionen til Dækning af den fælleskommunale Udligningsfond end at lade Refusionen gaa til det sociale Refusionsforbund. Der kan efter min Mening ikke være Tvivl om, at Dækningsreglerne for den fælleskommunale Udligningsfond er langt mere rationelle, end de er inden for det sociale Refusionsforbund. Jeg havde da ogsaa paa Fornemmelsen, at det ærede Medlem Hr. Kjær havde en tilsvarende Opfattelse. Da det sociale Refusionsforbund har været ude for en ikke ringe Kritik fra Kommunalbestyrelserne, en Kritik, som i alt Fald til Dels har været berettiget efter min Opfattelse, skulde jeg ogsaa tro, at den ændrede Refusionsordning vil blive hilst med Tilfredshed af Kommunalbestyrelserne.

Jens Thomsen: Forslagets Bestræbelser for at faa Kommunerne til at give de arbejdsløse Beskæftigelse i Stedet for Understøttelse kan vi give Tilslutning. Vi kan ogsaa tiltræde de to Principper, at de arbejdsløse gøres interesserede i at modtage Arbejde i Stedet for Understøttelse, ved at de faar en Løn, der er større end Understøttelsen, og at Lønnen skal være under den Løn, der kan opnaas ved andet Arbejde. Men Lønnedsættelsen gennem forkortet Arbejdstid i Stedet for en lavere Løn for fuld Arbejdstid staar i Modsætningsforhold til dette sunde Princip. Naar en Arbejder kan tjene samme Løn ved Nødhjælpsarbejde i 36 Timer som ved 60 Timers Arbejde i Landbruget, kan man ikke forlange, at han skal søge fra Nødhjælpsarbejdet til det produktive Arbejde. Beta-